

בבית המשפט העליון

רע"א 10001/08

בפני: כבוד השופט א' רובינשטיין
כבוד השופט ס' גובראן
כבוד השופט י' דנציגר

המבקשת: אפרים פלינר ובניו חברה לבנים והשקעות (1994)
בע"מ

נגד

המשיבות: 1. מיכל מלאך
2. רינה שפירא

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בתל אביב (השופטת ברוך) מיום 26.10.08 בתיק ה"פ
1020/07.

תאריך הישיבה: י"ב בתשרי תשע"א (20.9.10)

בשם המבקשת: עו"ד ארנון לנדה

בשם המשיבה 1: עו"ד אהרן פישר

בשם המשיבה 2: עו"ד גיא פרל

החלטה

השופט א' רובינשטיין:

א. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב (השופטת
ברוך) מיום 26.10.08 בתיק ה"פ 1020/07.

רקע

ב. בין הצדדים התנהל הליך בוררות, שהסתיים (ביום 24.6.07) בפסק בורר מקיף
ומנומק. ביום 23.7.07 הגישה המשיבה 1 "בקשה לתיקון פסק בורר בהתאם לסעיף
22(א) לחוק הבוררות, תשכ"ח - 1968". בבקשה נטען, כי בפסק הבורר נפלה "טעות
חישוב" שכן הבורר חישב את סכום המע"מ (בו היו צריכות לשאת המשיבות) כתוספת

של 17% מעבר לשווי שירותי הבניה שהועמד על 1,234,673 ₪ (דהינו 209,894 ₪). זאת, במקום "לחלץ" את סכום המע"מ מתוך שווי שירותי הבניה (דבר שהיה מעמיד את הסכום על 179,397 ₪). לפי דרך זו הסכום אותו חויבה המבקשת לשלם למשיבות היה גדל בסך 30,497 ₪ (וסך הכל היה עליה לשלם להן 147,139 ₪). המבקשת התנגדה לתיקון המבוקש, הן לגופו של עניין, והן בטענה כי מדובר בתיקון מהותי שאין הבורר מוסמך לאשרו. ביום 26.7.07 קיבל הבורר את הבקשה (להלן החלטת התיקון). בין היתר קבע הבורר:

"בדקתי את החישוב בעניין המע"מ על שירותי הבניה ואכן צודקת התובעת 1 כי נפלה טעות חישובית... מדובר בטעות אריתמטית בחישוב ולא בקביעה היורדת לשורש העניין" (סעיפים 2-3 להחלטה).

ג. ביום 9.9.07 הגישה המבקשת בקשה לביטול פסק הבורר, המתייחסת אך ורק להחלטת התיקון. נטען, כי החלטת התיקון היא למעשה שינוי מהותי של פסק הבורר - ולפיכך לא היה הבורר מוסמך ליתנה. עוד נטען, כי מדובר בהחלטה שגויה לגופו של עניין, והוזכרו (בסעיף 40 לבקשה) מספר עילות ביטול נוספות, ללא פירוט. בין היתר הסתמכה המבקשת על מכתב מטעם ממונה על מיסוי מקרקעין מיום 7.8.07 (להלן המכתב), בו נאמר, ששווי שירותי הבניה ללא מע"מ הוא 1,319,623 ₪.

ד. בפסק הדין נשוא הליך זה דחה בית המשפט המחוזי את בקשת הביטול. נקבע, כי התיקון "איננו שינוי מהותי היורד לשורשו של הסכסוך בין הצדדים, אלא אכן תיקון טעות חישוב בלבד" (עמ' 5). מסיבה זו, כך נקבע, בא התיקון בגדרי סעיף 22 לחוק הבוררות ונעשה בסמכות. בכל הנוגע למכתב נקבע, כי המבקשת יכלה לפנות למשרדי מיסוי מקרקעין במהלך הבוררות, ולפיכך מנועה היא מלהגיש את המכתב כראיה חדשה. עוד הוזכר, כי הסכום המופיע במכתב אינו תואם לסכום אליו התייחס הבורר, ובעיקר - כי אפילו שגה הבורר בהחלטת התיקון, אין הדבר מקים עילה לביטול (רע"א 7205/01 כפר דניאל נ' מיטרני (לא פורסם)). עוד נקבע, כי גם יתר עילות הביטול להן התייחסה המבקשת אינן מתקיימות בנסיבות.

ה. כלפי פסק דין זה הוגשה הבקשה הנוכחית, וביסודה הטענה, כי שאלת המע"מ היתה "בלב ליבה של אחת המחלוקות העיקריות בבוררות", ולפיכך לא ניתן לראות בהחלטת התיקון החלטה טכנית. בין היתר נטען, כי בקשת התיקון הסתמכה על ההנחה שסכום העסקה כולל את חיובי המע"מ ("כנהוג וכמקובל") וכי הבורר קיבל טענה עובדתית זו ללא בסיס ראיתי וכאמור, גם בחוסר סמכות. עוד נטען, כי המשיבות לא

התייחסו למכתב, ובית המשפט לא ייחס משקל לעובדה, שבהליך הבוררות היתה המבקשת נתבעת ונטל ההוכחה לא היה עליה. כן נטען, כי ההחלטה שגויה לגופו של עניין.

ו. המשיבות תומכות יתדותיהן בפסק הדין קמא. בין היתר הוסיפה משיבה 1 (בתגובה מיום 24.3.09), כי המבקשת עצמה הסתמכה על החלטת התיקון בכל הנוגע למועדי התשלום, כי אין התיק מעורר שאלה משפטית חשובה המצדיקה מתן רשות ערעור (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123), ובפרט כך שעה שמדובר בהליך שראשיתו בבוררות. עוד נטען, כי הסכם הקומבינציה שעמד ביסוד הסכסוך חייב את המבקשת להציג חשבוניות להוכחת המע"מ - דבר שמעולם לא נעשה, וכי מדובר בטעות חשבונית. ולבסוף, נטען כלפי צירוף המכתב לבקשת הביטול אף שלא הוגש בהליך הבוררות. משיבה 2 הוסיפה, בין היתר, כי דוקא המבקשת היא העותרת לשינוי מהותי של פסק הבורר, וכי קבלת עמדתה "תפר את האיזון במשוואה" ותחייב תיקונים גם לטובת המשיבות.

ז. בדיון (ביום 20.9.10) הטעים בא כוח המבקשת (עו"ד לנדה) כי אין פסיקה רבה לגבי סמכותו של בורר לתקן את פסקו, וכי החלטת התיקון שגויה גם לגופו של עניין. בא כוח משיבה 1 (עו"ד פישר) טען, כי אין מקום ליתן רשות ערעור, וכי אף לו טענות נגד פסק הבורר - אלא שהוא מודע לכך שאין דרך להעלותן; כן הזכיר, כי המבקשת עצמה הסתמכה על החלטת התיקון לעניין מועד התשלום. בא כוח משיבה 2 (עו"ד פרל) טען, כי פסק הבורר המקורי הכריע ששווי שירותי הבניה כולל מע"מ - ולפיכך, טענת המבקשת היא החותרת לשינוי מהותי. עוד הוזכר המכתב, שצורף לבקשת הביטול שלא כדין.

דיון והכרעה

ח. לאחר העיון אציע לחברי שלא ליתן רשות ערעור. הגישה הנקוטה על פי רוב בבית משפט זה היא, כי "רשות ערעור על פסקי דין בעניין בקשה לאישור או ביטול פסק בוררות ניתנת במקרים חריגים ויוצאי דופן בלבד" (רע"א 1465/07 בני וצביקה בע"מ נ' אשתאול מושב עובדים להתיישבות חקלאית שיתופית בע"מ (לא פורסם) פסקה 10 - השופטת פרוקצ'יה; רע"א 9783/09 גרוכובסקי נ' מלול (לא פורסם); רע"א 4912/09 מקסימוב נ' ריבלין (לא פורסם); רע"א 8502/06 גולן נ' גן יאשיה מושב עובדים (לא פורסם); רע"א 3505/00 רם חברה לעבודות הנדסיות נ' אחים שורק בע"מ (לא פורסם)).

"ריסון שיפוטי זה מגשים את תכליתו של חוק הבוררות, שהצר את הביקורת הערעורית על החלטות בית משפט בענייני בוררות והגבילן לערעור ברשות בלבד. הוא מתחייב ממהותו של מוסד הבוררות, כמנגנון חלופי להכרעה בסכסוכים בדרך מהירה וצודקת, שאינו כפוף בהכרח לכללי סדר הדין ודיני הראיות, ומושתת על רצון הצדדים" (רע"א 1066/06 ארסד בע"מ נ' רונן (לא פורסם) - השופטת פרוקצ'יה).

אכן, דעתי שלי היא כי יש מקום ליתר גמישות בכגון דא, ולא בהכרח יש לראות הליכים אלה כגלגול שלישי, שהרי את הבורר לא תמיד ניתן לראות כערכאה מעין-שיפוטית ראשונה. לשיטתי, ראוי איפוא לשקול ישום ליברלי יותר של הלכת חניון חיפה שעה שהערכאה הראשונה שהכריעה בסכסוך אינה ערכאה שיפוטית (רע"א 1285/05 אלון כהן בע"מ נ' פרומודקס בע"מ (לא פורסם) פסקה ה(1); ס' אוטולנגי, בוררות דין ונוהל (כרך שני, תשס"ה) 1240-1241).

ט. ואולם, בענייננו, סבורני מכל מקום, כי אין מקום לרשות ערעור. למעשה משיגה המבקשת על הקביעה העובדתית לפיה החלטת התיקון אכן מתייחסת לעניין חשבוני בלבד. בכגון אלה אין מקום לרשות ערעור (רע"א 6474/99 צוקרמן נ' פאלוך (לא פורסם); בע"מ 4899/09 פלונית נ' פלמונית (לא פורסם)), וזאת אף לשיטה המקילה. אוסיף, כי במישור המשפטי לא נקבעה במקרה דנא על-ידי בית המשפט קמא הלכה בדבר היקף סמכותו של בורר לתקן את פסקו לפי סעיף 22 לחוק הבוררות, וגם מסיבה זו אין מקום לרשות ערעור (ראו גם ש' לוי, תורת הפרוצדורה האזרחית - מבוא ועקרונות יסוד (תשס"ח) 213).

י. הבורר העיד על עצמו (בדבריו המצוטטים מעלה), כי שגה באופן בו חישב את שיעור המע"מ - וכי מדובר בשגגה שיצאה מתחת ידו. דברים אלה מתיישבים יפה עם סוג הטעות שהמשיבות ביקשו לתקן. תיקון האופן בו נגזר סכום המע"מ מתוך שווי שירותי הבנייה בא איפוא במובהק בגדריו של סעיף 22(א)(1) לחוק הבוררות:

"22. תיקון פסק בוררות

(א) הבורר רשאי, על פי פניית בעל-דין ולאחר שניתנה לבעלי-הדין האחרים הזדמנות נאותה לטעון טענותיהם, לתקן או להשלים את פסק הבוררות, אם היה לקוי באחד מאלה:

(1) נפלה בפסק טעות סופר, פליטת קולמוס, השמטה, טעות בתיאור אדם או נכס, בתאריך, במספר, בחישוב וכיוצא באלה".

תיקון מהסוג האמור בא אף בגדריו המצומצמים של סעיף 81 לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), תשמ"ד - 1984, ומקל וחומר שהוא בא בגדרים הרחבים יותר של סעיף 22 לחוק הבוררות (ראו רע"א 7545/97 וטו חברה קבלנית לבניה בע"מ נ' דוקוב, פ"ד נב(1) 476, 479; אוטולנגי, 880-869). אוסיף ואומר, כי שלא כנטען בדבר מיעוט פסיקה בסוגיית סמכות הבורר לתקן את פסק דינו, קיימת בסוגיה פסיקה ענפה (לסקירה מסוימת ראו רע"א 5285/03 כהן נ' בונה, פ"ד נט(1) 39, 45-46; עוד ראו רע"א 6733/08 קנדרו נ' נגלר (לא פורסם)). ככל שיש בפסיקה זו ניואנסים שונים לגבי היקף סמכות התיקון - הם אינם פועלים לטובת עמדתה המצמצמת של המבקשת.

י"א. יתכן איפוא, שהמבקשת אינה מרוצה מהכרעתו העקרונית של הבורר, ויתכן עוד כי לדידה הכרעה זו באה לידי ביטוי רק עם מתן החלטת התיקון - ברם, ככל שזה המצב מדובר בהשגה מהותית על הכרעת הבורר:

"בקשה לביטולו של פסק-בוררות איננה, איפוא, תחליף לערעור על שאלות הנוגעות לתוכנו של הפסק. אף כאשר ברי הוא כי מסקנה ממסקנותיו של הבורר מוטעית, בין במישור המשפטי, ובין במישור העובדתי, אין בכך כדי להוות עילה לביטולו. פסק-בורר עשוי איפוא להתבטל, רק מקום בו הליך הבוררות פגום מיסודו, או בנסיבות בהן לא נתמלאו עקרונות הבוררות המוסכמים על-ידי הצדדים. ביטול הפסק בשל תוכנו, אפשרי רק כאשר מנוגד הוא באופן מובהק לתקנת הציבור" (עניין כפר דניאל - השופט דורנר; לסיפת הדברים ראו לאחרונה עמדתי (אמנם בדעת מיעוט, חוות דעת הרוב נכתבה בידי חברי השופט דנציגר) בתיק רע"א 470/08 כרמל התפלה בע"מ נ' מדינת ישראל (לא פורסם)).

י"ב. העובדה, כי יתכן שהתיקון נוגע לעניין שהיה במחלוקת אינה משנה את עובדת היותו תיקון טכני. העקרון המנחה אינו אם מדובר בעניין השנוי במחלוקת כשלעצמו, אלא האם מדובר - בהיקף לסעיף 81 לחוק בתי המשפט - בעניין "אשר נכלל בתוך פסק הדין בשל שגגה, או דבר, אשר אינו נכלל בפסק הדין אך היה במחשבתו של השופט ונשמט מפסק הדין" (ע"א 576/81 בן שמעון נ' ברדה, פ"ד לט(2) 589, 590 - השופט, כתארו אז, ברק), האם מדובר בתיקון "טעות בחישוב" או בשינוי מאוחר של הכרעה מהותית (ראו מ' קשת, הזכויות הדיוניות וסדר הדין במשפט האזרחי (כרך שני, תשס"ז)

1244). המבחן אינו תלוי בשאלה, עד כמה חשוב התיקון לצדדים, אלא בשאלה מדוע נכתבו בפסק הדין הדברים שאחד הצדדים עותר לתקנם.

י"ג. אכן, לגישתי שנתרה אף בהרכב הנוכחי במיעוט (ראו רע"א 9060/04 נבו נ' כאשי (לא פורסם)) יש מקום לשנות מן "הגישה המצמצמת בנוגע להתערבותם של בתי המשפט בפסקי בוררות" - ולנקוט בגישה המאפשרת לבתי המשפט לתקן טעויות מסוגים מסוימים בפסקי בוררות (ראו גם רע"א 2237/03 אפרים שועלי בנין והשקעות בע"מ נ' המועצה המקומית תל מונד, פ"ד נט(4) 529). ברם, אפילו היה בית משפט זה נוקט גישה ליברלית יותר, לא היה המקרה דנא בא בכללם. כאמור, ברי כי החלטת התיקון באה בגדרי סעיף 22 לחוק הבוררות, וסוגיית הסמכות אינה יכולה איפוא לעמוד במוקד בקשת הביטול. גם טענות המבקשת לגופן (אפילו היו נכונות וכמובן לא אביע דעה לגביהן), ספק אם היו מקימות עילת התערבות אפילו בערעור רגיל, גם אם כדרך בעלי דין לא הניחה המבקשת טענה שלא טענה - ואינני נדרש לשאלת הסתמכות המבקשת על החלטת התיקון לגבי מועד התשלום; או לעובדה שמשמעותה הכלכלית של החלטת התיקון היא כשלושים אלף שקל על רקע עסקת קומבינציה בהיקף הגדול מאות מונים. לענייננו די באמור מעלה, ואין מקום ליתן רשות ערעור.

סוף דבר

י"ד. סוף דבר, אציע לחברי שלא להיעתר לבקשה לרשות ערעור. בנסיבות תשא המבקשת בשכר טרחת המשיבות בסך 5,000 ₪ לכל אחת.

ט"ו. בעקבות הערותיו של חברי השופט דנציגר אוסיף, כי לדעתי המקרים שבהם יש לגלות גמישות בנושאי ההתייחסות לפסקי בורר הם כאלה שבהם מטים את הכף שיקולי צדק; בכך לדעתי נעודד יותר את השימוש במוסד הבוררות, ברוח המחוקק בתיקון מס' 2 לחוק הבוררות מתשס"ט-2008.

ש ו פ ט

השופט י' דנציגר:

1. לאחר שקראתי את חוות דעתו המלומדת של חברי השופט א' רובינשטיין החלטתי להצטרף לתוצאה אליה הגיעה, לפיה אין מקום בנסיבות העניין ליתן למבקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו. ואולם, מצאתי לנכון להוסיף מילים מספר, נוכח העובדה שעמדתי (כמו גם עמדתם של רוב שופטי בית משפט זה) בדבר המדיניות

המשפטית הראויה בתחום דיני הבוררות ובעניין התערבותו של בית המשפט בהליכי בוררות, שונה מעמדתו של השופט רובינשטיין, כפי שאעמוד על כך בקצרה להלן.

2. השופט רובינשטיין מציין בסעיף ח' לחוות דעתו כי "אכן, דעתי שלי היא כי יש מקום ליתר גמישות בכגון דא, ולא בהכרח יש לראות הליכים אלה כגלגול שלישי, שהרי את הבורר לא תמיד ניתן לראות כערכאה מעין-שיפוטית ראשונה. לשיטתי, ראוי איפוא לשקול ישום ליברלי יותר של הלכת חניון חיפה שעה שהערכאה הראשונה שהכריעה בסכסוך אינה ערכאה שיפוטית...".

כידוע, וכפי שציין זאת השופט רובינשטיין, עמדתו של בית משפט זה כעניין של מדיניות שיפוטית היא כי רשות ערעור על החלטות של בית המשפט בענייני בוררות אינה ניתנת אלא במקרים חריגים בלבד. המדיניות השיפוטית העומדת בבסיס הלכה זו אינה נשענת על ההשקפה כי הבורר הוא ערכאה מעין שיפוטית ראשונה, אלא נובעת מהשאיפה לחזק את מוסד הבוררות כחלופה אטרקטיבית על פני התדיינות בבית המשפט, כמו גם על השאיפה ליתן תוקף מרבי וממשי לאוטונומיית הרצון החופשי של הצדדים אשר בחרו להתדיין ביניהם דווקא בהליך בוררות משום היותו הליך מהיר ומזומנות אף יעיל יותר. יתרונותיו אלו של מוסד הבוררות יוגשמו רק אם הליך הבוררות יהיה הליך שאין בתי המשפט מתערבים בו אלא מקום שהוסמכו לעשות כן במפורש על ידי המחוקק ובמקרים חריגים בלבד. על מדיניות שיפוטית זו והרציונאלים המונחים בבסיסה עמדה השופטת א' חיות ברע"א 2237/03 אפרים שועלי בנ"ן והשקעות בע"מ נ' המועצה המקומית תל-מונד, פ"ד נט(4) 542 (2005) (להלן: עניין שועלי), בהדגישה כי:

"מטרתו של מוסד הבוררות היא להוות תחליף לבית המשפט ולא מבוא אליו" ... אכן, גישתם העקבית של בתי המשפט היתה והינה כי ההתערבות בפסקי בוררות ראוי לה שתיעשה במשורה, תוך מתן פירוש מצמצם ודווקני לעילות ההתערבות הקבועות בחוק. ביסוד גישה זו עומד הרצון לחזק את מעמדו של פסק הבוררות כהכרעה סופית ומחייבת ולעודד בכך את המגמה של העברת סכסוכים לבוררות. אותה גישה עצמה היא שעמדה לנגד עיני המחוקק עת בחר שלא לכלול בחוק הבוררות את עילת הביטול בגין טעות על פני הפסק', עילה אותה מצינו בפקודת הבוררות שקדמה לחוק ... על פי גישה מצמצמת זו, מקפיד בית המשפט לשמור על האוטונומיה של מוסד הבוררות ועל עצמאות קביעותיו. אין בית המשפט שם עצמו כערכאת ערעור על פסקי בוררות והעילות להתערבותו בהם

מתאפיינות בבדיקת תקינות הליך הבוררות ולא בבחינה מהותית של תוצאותיו...” (ההדגשה במקור – י.ד.) (שם, בעמ' 542-543).

עתירה לדיון נוסף על פסק הדין שניתן בעניין שועלי נדחתה [ראו: החלטתה של השופטת ד' ביניש (כתוארה אז) בדנ"א 821/05 אפרים שועלי בנין והשקעות בע"מ נ' המועצה המקומית תל-מונד (לא פורסם, 5.5.2005)]

3. כמו כן אין בידי להסכים לעמדתו של חברי השופט דובינשטיין כפי שמצאה ביטוי בסעיף י"ג לחוות דעתו, לפיה: "יש לשנות מן הגישה המצמצמת בנוגע להתערבותם של בתי המשפט בפסקי בוררות" – ולנקוט בגישה המאפשרת לבתי המשפט לתקן טעויות מסוגים מסוימים בפסקי בוררות".

לטעמי, גישתו זו של חברי השופט דובינשטיין אינה עולה בקנה אחד עם הרציונאליים העומדים בבסיס המדיניות המשפטית הגורסת שעל בית המשפט לנהוג בריסון בכל הנוגע להתערבות בפסקי בוררות. גישה שכזו מכרסמת בעצמאות מוסד הבוררות ובתכליות המונחות ביסודו כפי שעמדתי עליהן לעיל. כמו כן, עמדתו זו של חברי אינה עולה בקנה אחד עם האופן בו פורשו הוראות חוק הבוררות, התשכ"ח-1968 (להלן: חוק הבוררות) בפסיקתו של בית משפט זה לאורך שנים, לפיו סמכות התיקון של פסק בוררות בידי בית המשפט מצומצמת לכדי טעות קולמוס או טעות חישוב גרידא, קרי – "תיקון במובן הצר", וכפי שעמדה על כך השופטת חיות בעניין שועלי:

"התנאי להפעלת סמכות התיקון המוקנית לבית-המשפט על-פי סעיף 22(ד) לחוק הבוררות הוא כי מדובר בליקוי מסוג הליקויים המפורטים בסעיפים 22(א)(1) ו-22(א)(2), על-כן מקום שאכן מדובר בו בטעות שבשיקול-דעת ולא בפליטת קולמוס או בטעות חישוב גרדא, נשללת סמכות התיקון בשל סוג הטעות שבה מדובר, ושאלת סמכותו של בית-המשפט להורות על התיקון אינה מתעוררת כלל" (ההדגשה במקור – י.ד.) (שם, בעמ' 542).

4. יוצא איפוא, כי שומה על בתי המשפט להקפיד על יישומה של מדיניות משפטית מאופקת ומרוסנת בעניין התערבות בפסקי בוררות, ובתוך כך גם בתיקון פסקי בוררות, שכן אחרת נמצא עצמנו יושבים כערכאת ערעור נוספת על החלטות הבורר, מצב אותו ביקש המחוקק למנוע מלכתחילה עם חקיקתו של חוק הבוררות תוך הגבלתה של הביקורת השיפוטית על הליך הבוררות לבדיקת תקינותו ההליכית גרידא. זאת ועוד, גם בחוק הבוררות (תיקון מס'

2), התשס"ט-2008, ס"פ 2186, בו עוגנה האפשרות כי הצדדים יסכימו ביניהם שפסק הבוררות ניתן יהיה לערעור לפני בית המשפט (ראו: סעיף 29 ב לחוק הבוררות), בחר המחוקק להגביל את הערעור באופן שהגשת הערעור מותנית במספר תנאים מצטברים ומגבילים: הצדדים הסכימו שיהיו רשאים לערער על פסק הבוררות לפני בית המשפט; בית המשפט נתן רשות ערעור – קרי אין מדובר בערעור בזכות; ניתן להגיש בקשת רשות ערעור רק אם נפלה בפסק הבוררות טעות יסודית ביישום הדין ורק אם יש בה כדי לגרום לעיוות דין, וגם אז הגשת הערעור כפופה עדיין לשיקול דעתו של בית המשפט. הנה כי כן, גם בתיקון המאוחר לחוק הבוררות שמר המחוקק על התכליות המונחות בבסיס מוסד הבוררות, ולפיכך שומה גם על בתי המשפט להקפיד על הגשמת תכליות אלה.

ש ו פ ט

השופט ס' ג'ובראן:

אני מסכים לחוות דעתו של חברי השופט א' רובינשטיין ולהערתו של חברי השופט י' דנציגר.

ש ו פ ט

ניתנה היום, כ"ז בתשרי תשע"א (5.10.10).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט